Категорія справи № **185/3990/23: Кримінальні справи (з 01.01.2019); Кримінальні правопорушення проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку; Воєнні злочини.**
Надіслано судом: **17.12.2025.** Зареєстровано: **18.12.2025.** Забезпечено надання загального доступу: **19.12.2025.**
Номер судового провадження: **1-кп/185/357/25**
Номер кримінального провадження в ЄРДР: **42022220000000471**

Єдиний унікальний номер справи 185/3990/23

Провадження № 1-кп/185/357/25

ВИРОК

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

16 грудня 2025 року Павлоградський міськрайонний суд Дніпропетровської області в складі колегії суддів:

головуючого судді ОСОБА_1 ,

суддів ОСОБА_2 , ОСОБА_3

за участі секретаря ОСОБА_4 ,

розглянувши увідкритому судовомузасіданні вперіод воєнногостану в порядку спеціального судового провадження(in absentia),кримінальне провадження, внесене до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 42022220000000471 від 17 листопада 2022 року за обвинуваченням

ОСОБА_5 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , уродженця м. Ак-Довурак республіка Тива, РФ, громадянина РФ, місце реєстрації та фактичного проживання: АДРЕСА_1 , водія-радіотелефоніста 39-тої окремої (ІНФОРМАЦІЯ_2 (військова частина НОМЕР_1),

у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України

ОСОБА_6 , ІНФОРМАЦІЯ_3

громадянина РФ, уродженця м. Горноалтайськ, Республіка

Алтай, РФ фактично проживає за адресою:

АДРЕСА_2 , водія

підвозів боєприпасів автомобільного взводу 39-тої окремої

(

ІНФОРМАЦІЯ_2

(військова частина НОМЕР_1),

у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України

ОСОБА_7 , ІНФОРМАЦІЯ_4

громадянина РФ, уродженця м. Краснокаменськ, Читинська

область РФ, фактично проживає за адресою: АДРЕСА_3 , водія підвозів боєприпасів автомобільного взводу 39-тої окремої (ІНФОРМАЦІЯ_2 (військова частина НОМЕР_2)

у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України

за участю:

прокурора: ОСОБА_8

захисників обвинувачених : адвоката ОСОБА_9

адвоката ОСОБА_10

адвоката ОСОБА_11

ВСТАНОВИВ:

1.Формулювання обвинувачення, визнаного судом доведеним.

Відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікаці Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03 липня 1954 року, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни.

Згідно з ч. 1 ст. 4 зазначеної Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Відповідно до ст. 33 вказаної Конвенції пограбування забороняються.

Статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року Україна підтверджує свої зобов`язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

Представниками влади і Збройних Сил Російської Федерації, всупереч міжнародному правопорядку, нехтуючи державним суверенітетом України, з 20 лютого 2014 року розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

У результаті указаних протиправних дій Російською Федерацією було тимчасово окуповано АР Крим, м. Севастополь, частини Донецької і Луганської областей України, де створені окупаційні адміністрації РФ.

Окупація указаних територій не принесла бажаних результатів, а тому представниками влади і ЗС РФ вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням ЗС та інших військових формувань РФ.

З огляду на викладене, між державами РФ та Україна з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

24 лютого 2022 року о 5 годині Збройними Силами РФ здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України та цивільним об`єктам, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період із 5 години 24 лютого 2022 року та до цього часу підрозділи ЗС та інших

військових формувань РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об`єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі та поранення цивільних осіб, у тому числі жінок і дітей, знищення та пошкодження сотень цивільних об`єктів.

Громадянин РФ ОСОБА_5 станом на травень 2022 року проходив військову службу за контрактом у Збройних Силах РФ на посаді водія радіотелефоніста у складі ІНФОРМАЦІЯ_5 (НОМЕР_3 ОМСБр, в/ч НОМЕР_1) що відноситься до НОМЕР_4 армійського корпусу Східного військового округу та вчинив кримінальне правопорушення проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку за наступних обставин.

16 травня 2022 року близько 14:30 ОСОБА_5 , знаходячись стані алкогольного сп`яніння, перебуваючи в м. Ізюм Харківської області, яке на той час перебувало під контролем військовослужбовців ЗС РФ перебуваючи поблизу будівлі Ізюмського районного відділу ДСНС - 28-ДПРЧ за адресою: вул. Алмазна, 1а, м. Ізюма, Харківської області разом з військовослужбовцями НОМЕР_5 окремої мотострілецько Червонопрапорної бригади (НОМЕР_3 ОМСБр, в/ч НОМЕР_1) що відноситься до НОМЕР_4 армійського корпусу Східного військового округу ОСОБА_6 та ОСОБА_7 , побачили автомобіль марки ІЖ 2717, яки рухався по проїжджій частині та в якому перебував водій - ОСОБА_12 та пасажир ОСОБА_13 . В цей час у ОСОБА_5 виник злочинний умисел, направлений на порушення законів та звичаїв війни , здійсненного за попередньою змовою групою осіб, а саме з ОСОБА_7 та ОСОБА_6 .

Реалізуючи свій прямий умисел, діючи умисно, з корисливим мотивом з метою особистого збагачення за рахунок чужого майна, ОСОБА_7 зупинив вищевказаний транспортний засіб, після чого ОСОБА_ здійснив з автоматичної стрілецької вогнепальної зброї, а саме - автомата Калашникова два постріли поблизу передніх коліс транспортного засобу ІЖ 2717, та відразу діючи без розриву у часі ОСОБА_5 спільно ОСОБА_7 та ОСОБА_6 почали здійснювати психологічний тиск на ОСОБА_12 висловлюючи при цьому погрози заволодіння транспортним засобом ОСОБА_14 , після чого ОСОБА_5 та ОСОБА_6 націлили на ОСОБА_12 автоматичну стрілецьку вогнепальну зброю, а саме - автомати Калашникова, подали патрон до патронника, а ОСОБА_6 висловив вимогу ОСОБА_12 передати грошові кошти в сумі 3500 грн., пр цьому ОСОБА_5 та ОСОБА_6 продовжили погрожувати потерпілому та повідомили, що відкриють вогонь на ураження по ОСОБА_12 в разі відмови останнього передати грошові кошти.

В умовах що склалися, потерпілий ОСОБА_12 погрози сприйняв як реальну загрозу життю та здоров`ю та передав ОСОБА_6 грошові кошти в сумі 3500 грн. Таким чином, ОСОБА_5 здійснив пограбування майна цивільної особи, так як вищезазначені грошові кошти отримані в результаті розбійного нападу не можуть бути використані для досягнення воєнної мети, тобто порушив закони і звичаї війни, що передбачен міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, а саме вимоги ст. 33 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, післ чого з місця вчинення кримінального правопорушення - злочину пішов, розпорядившись викраденим майном на власний розсуд, чим спричинив матеріальну шкоду потерпілому ОСОБА_12 на загальну суму 350 грн.00 коп.

Громадянин РФ ОСОБА_6 станом на травень 2022 року проходив військову службу за контрактом у Збройних Силах РФ на посаді водія підвозів боєприпасів автомобільного взводу у складі НОМЕР_3 - тої окремо мотострілецької Червонопрапорної бригади (НОМЕР_3 ОМСБр, в/ч НОМЕР_1), що відноситься до НОМЕР_4 армійського корпусу Східного військового округу та вчинив кримінальне правопорушення прот миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку за наступних обставин.

16 травня 2022 року близько 14:30 ОСОБА_6 , знаходячись стані алкогольного сп`яніння, перебуваючи в м. Ізюм Харківської області, яке на той час перебувало під контролем військовослужбовців ЗС РФ знаходячись поблизу будівлі Ізюмського районного відділу ДСНС - 28-ДПРЧ за адресою: вул. Алмазна, 1а, м. Ізюм, Харківської області разом з військовослужбовцями НОМЕР_5 окремої мотострілецько Червонопрапорної бригади (39 ОМСБр. в/ч НОМЕР_1) що відноситься до НОМЕР_4 армійського корпусу Східного військового округу ОСОБА_5 та ОСОБА_7 побачили автомобіль марки ІЖ 2717, який рухавс по проїжджій частині та в якому перебував водій - ОСОБА_12 та пасажир - ОСОБА_13 . В цей час у ОСОБА_6 виник злочинний умисел, направлений на порушення законів та звичаїв війни, здійсненного з попередньою змовою групою осіб, а саме з ОСОБА_5 та ОСОБА_7 .

Реалізуючи свій прямий умисел, діючи умисно, з корисливим мотивом з метою особистого збагачення за рахунок чужого майна, ОСОБА_7 зупинив вищевказаний транспортний засіб, після чого ОСОБА_ здійснив з автоматичної стрілецької вогнепальної зброї, а саме - автомата Калашникова два постріли поблизу передніх коліс транспортного засобу ІЖ 2717, та відразу діючи без розриву у часі ОСОБА_5 ОСОБА_7 та ОСОБА_6 почали здійснювати психологічний тиск на ОСОБА_12 висловлюючи при цьому погрози заволодіння транспортним засобом ОСОБА_14 , після чого ОСОБА_5 та ОСОБА_6 націлили на ОСОБА_12 автоматичну стрілецьку вогнепальну зброю, а саме - автомати Калашникова, подали патрон до патронника, та ОСОБА_6 висловив вимогу ОСОБА_12 передати грошові кошти в сумі 3500 грн., пр цьому ОСОБА_5 та ОСОБА_6 продовжили погрожувати потерпілому та повідомили, що відкриють вогонь на ураження по ОСОБА_12 в разі відмови останнього передати грошові кошти.

В умовах, що склались потерпілий ОСОБА_12 погрози сприйняв як реальну загрозу життю та здоров`ю і передав ОСОБА_6 грошові кошти в сумі 3500 грн.. Таким чином ОСОБА_6 здійснив пограбування майна цивільної особи, так як вищезазначені грошові кошти, отримані в результаті розбійного нападу не можуть бути використані для досягнення воєнної мети, тобто порушив закони і звичаї війни, що передбачен міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, а саме вимоги ст. 33 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, післ чого з місця вчинення кримінального правопорушення - злочину пішов, розпорядившись викраденим майном на власний розсуд, чим спричинив матеріальну шкоду потерпілому ОСОБА_15 на загальну суму 350 грн.00 коп.

Громадянин РФ ОСОБА_7 станом на травень 2022 року проходив військову службу за контрактом у Збройних Силах РФ на посаді водія підвозів боєприпасів автомобільного взводу у складі НОМЕР_3 - тої окремо мотострілецької Червонопрапорної бригади (НОМЕР_3 ОМСБр, в/ч НОМЕР_1), що відноситься до НОМЕР_4 армійського корпусу Східного військового округу та вчинив кримінальне правопорушення прот миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку за наступних обставин.

16 травня 2022 року близько 14:30 ОСОБА_7 , знаходячись стані алкогольного сп`яніння, перебуваючи в м. Ізюм Харківської області, яке на той час перебувало під контролем військовослужбовців ЗС РФ знаходячись поблизу будівлі Ізюмського районного відділу ДСНС - 28-ДПРЧ за адресою: вул. Алмазна, 1а, м. Ізюм, Харківської області разом з військовослужбовцями НОМЕР_5 окремої мотострілецько Червонопрапорної бригади (НОМЕР_3 ОМСБр, в/ч НОМЕР_1) що відноситься до НОМЕР_4 армійського корпусу Східного військового округу ОСОБА_5 та ОСОБА_6 , побачили автомобіль марки ІЖ 2717, яки рухався по проїжджій частині та в якому перебував водій - ОСОБА_12 та пасажир - ОСОБА_13 . В цей час у ОСОБА_7 виник злочинний умисел, направлений на порушення законів та звичаїв війни, здійсненного за попередньою змовою групою осіб, а саме з ОСОБА_5 та ОСОБА_6 .

Реалізуючи свій прямий умисел, діючи умисно, з корисливим мотивом з метою особистого збагачення за рахунок чужого майна, ОСОБА_7 зупинив вищевказаний транспортний засіб, після чого ОСОБА_ здійснив з автоматичної стрілецької вогнепальної зброї, а саме автомата Калашникова два постріли поблизу передніх коліс транспортного засобу ІЖ 2717, та відразу діючи без розриву у часі ОСОБА_5 з ОСОБА_ та ОСОБА_6 почали здійснювати психологічний тиск на ОСОБА_12 висловлюючи при цьому погрози заволодіння транспортним засобом ОСОБА_14 , після чого ОСОБА_5 та ОСОБА_6 націлили на ОСОБА_1 автоматичну стрілецьку вогнепальну зброю, а саме автомати Калашникова, подали патрон до патронника, та ОСОБА_6 висловив вимогу ОСОБА_12 передати грошові кошти в сумі 3500 грн., при цьому ОСОБА_ та ОСОБА_6 продовжили погрожувати потерпілому та повідомили, що відкриють вогонь на ураження по ОСОБА_12 в разі відмови останнього передати грошові кошти.

В умовах що склались потерпілий ОСОБА_12 погрози сприйняв як реальну загрозу життю та здоров`ю та передав ОСОБА_6 грошові кошти в сумі 3500 грн., таким чином ОСОБА_7 здійснив пограбування майна цивільної особи, так як вищезазначені грошові кошти отримані в результаті розбійного нападу не можуть бути використані для досягнення воєнної мети, тобто порушив закони і звичаї війни, що передбачен міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, а саме вимоги ст. 33 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, післ чого з місця вчинення кримінального правопорушення - злочину пішов, розпорядившись викраденим майном на власний розсуд, чим спричинив матеріальну шкоду потерпілому ОСОБА_15 на загальну суму 350 грн.00 коп.

2. Кримінальний? закон,? що передбачає? відповідальність за діяння,? встановлені? судом.

Дії ОСОБА_5 суд кваліфікує як злочин , передбачений ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, а саме: порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яки надана Верховною Радою України, вчиненого за попередньою змовою групою осіб.

Дії ОСОБА_6 суд кваліфікує як злочин , передбачений ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, а саме: порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яки надана Верховною Радою України, вчиненого за попередньою змовою групою осіб.

Дії ОСОБА_7 суд кваліфікує як злочин, передбачений ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, а саме: порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненого за попередньою змовою групою осіб.

2.Позиція сторін.

Прокурор ОСОБА_8 вважав обвинувачення доведеним і просив суд призначити обвинуваченим ОСОБА_5 , ОСОБА_6 і ОСОБА_7 , кожному , покарання за ч.2ст.28, частиною 1 статті 438 КК України у вид позбавлення волі строком на 12 років.

Захисник адвокат ОСОБА_11 вважав обвинувачення недоведеним і просив виправдати ОСОБА_5 .

Захисник адвокат ОСОБА_9 просив виправдати обвинуваченого ОСОБА_7 , вважав недоведеною його участь у скоєнні інкримінованого кримінального правопорушення.

Захисник адвокат ОСОБА_10 просив судухвалити стосовно ОСОБА_6 виправдувальний вирокна підставідосліджених судомдоказах.

4. Застосовані судом правові процедури. Спеціальне судове провадження за відсутності обвинуваченого (in absentia).

З урахуванням того, що судовий розгляд здійснювався за відсутності обвинувачених, дотримання процедур, встановлених процесуальним законом для такого розгляду, суд вважає за необхідне мотивувати окремо.

Відповідно до ч. 5ст. 374 КПК України суд повинен окремо обґрунтувати, чи були здійснені стороною обвинувачення всі можливі передбачені законом заходи щодо дотримання прав підозрюваного ч обвинуваченого на захист та доступ до правосуддя з урахуванням встановлених законом особливостей такого провадження.

Згідно листа начальника відділу міжнародно правового співробітництва Офісу Генерального прокурора від 21.03.2023 року , припинено приймання всіх видів міжнародних поштових відправлень призначенням д російської федерації та відсутня можливість виконати вимоги Кримінального процесуального кодексу України та міжнародних договорів щодо вжиття необхідних заходів з метою отримання правової допомоги у кримінальному провадженні на території зазначеної держави. (т.2 а.п.168)

29листопада 2022року слідчим1відділення слідчого відділуУправління СБУв Харківськійобласті ОСОБА_16 складено повідомленняпро підозруобвинуваченим посправі надержавній таросійській мовах (т.2 а.п 177-185)

Підтверджено витягом із Єдиного реєстру досудових розслідувань від 17.11.2022 року, що внесено відомості про кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1ст. 438 КК Україниза №42022220000000471,за фактомвчинення порушеннязаконів тазвичаїв війнив березні2022року натимчасово окупованійчастині територіїм.Ізюма Харківськоїобласті (т.2 а.п. 167)

04 грудня 2022 року слідчим 1 відділення слідчого відділу Управління СБУ в Харківській області ОСОБА_16 винесено постанову про оголошення у розшук підозрюваних ОСОБА_5 , ОСОБА_6 і ОСОБА_7 у кримінальному провадженні № 42022220000000471 (т.2 а.п. 174-176)

Ухвалами слідчогосудді Київського районногосуду м.Харкова Харківськоїобласті 27лютого 2023року наданодозвіл наздійснення спеціальногодосудового розслідуванняу кримінальномупровадженн №42022220000000471за підозрою ОСОБА_5 , ОСОБА_6 і ОСОБА_7 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.1 ст. 438 КК України (т.2 а.п. 106-114)

29 листопада 2022 року здійснено оголошення в газеті «Урядовий Кур`єр» (№ 253) про підозру обвинуваченим у скоєнні кримінальних правопорушень, передбачених за ч.1 ст.438 КК України (т.2 а.п. 16 зворотній бік, - 170)

29 листопада 2022 року опубліковано оголошення на офіційному сайті Офісу Генерального Прокурора про підозру обвинуваченим у скоєнні кримінальних правопорушень, передбачених за ч.1 ст.438 КК України а.п.)

01 березня 2023 року в газеті «Урядовий кур`єр» №42 здійснено оголошення на державній та російській мовах про початок здійснення спеціального досудового розслідування відносно ОСОБА_5 , ОСОБА_6 ОСОБА_7 та опубліковані повістки про їх виклик. (т.1 а.п.66)

28лютого 2023року наофіційній інтернет сторінцісайту ОфісуГенерального прокурораздійснено оголошенняна пропочаток здійсненняспеціального досудовогорозслідування таповістки провиклик стосовноОСОБА_5 , ОСОБА_6 і ОСОБА_7 .(т.2 а.п.172-173)

5. Аналіз дотримання прав обвинувачених на захист та доступ до правосуддя в межах спеціального судового провадження.

Відповідно до ч.3 ст. 323 КПК України судовий розгляд у кримінальному провадженні щодо злочинів, зазначених участині другійстатті 297--1 цього Кодексу, може здійснюватися за відсутності обвинуваченого (і absentia), крім неповнолітнього, який переховується від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з меток ухилення від кримінальної відповідальності (спеціальне судове провадження) та/або оголошений в міжнародний розшук.

Оскільки АТ «Укрпошта» припинено приймання всіх видів міжнародних поштових відправлень призначенням до російської федерації, судом здійснювалось повідомлення обвинувачених про дату та час розгляду справи шляхом публікації у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження згідно з положеннямистатті 297--5цього Кодексу та на офіційному веб-сайті суду.

Ухвалою Павлоградського міськрайонного суду Дніпропетровської області від 14 серпня 2023 року вирішено здійснювати судовий розгляд в порядку спеціального судового провадження.

Водночас за змістом ч. 8ст. 135 КПК Україниперебачено, що повістка про виклик особи, стосовно якої існують достатні підстави вважати, що така особа виїхала та/або перебуває на тимчасово окупованій території України, території держави, визнаної ВР України державою-агресором, у випадку обґрунтованої неможливості вручення їй такої повістки згідно з частинами першою, другою, четвертою - сьомою цієї статті, публікується в засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора.

Особа, зазначена в абзаці першому цієї частини, вважається такою, яка належним чином повідомлена про виклик, з моменту опублікування повістки про її виклик у засобах масової інформації загальнодержавно сфери розповсюдження та на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора.

У випадку наявності в особи, зазначеної в абзаці першому цієї частини, захисника (захисників) копія повістки про її виклик надсилається захиснику (захисникам).

Вказані положення процесуального закону судом були дотримані.

Зважаючи на правила ст.42,135 КПК України, дотримання прав особи, яка тимчасово не проживає за місцем реєстрації або переховується від органів досудового розслідування, полягає не в обов`язку інших осіб якими отримано процесуальний документ, призначений для неї, повідомити про надходження процесуального документу, а в тому, що про наявність цих процесуальних документів особа може дізнатися не тільки від правоохоронних органів чи суду, а й з інших, доступних для неї джерел.

Відповідно до п. 8 ч. 2ст. 52 КПК Україниучасть захисника у цьому кримінальному провадженню є обов`язковою, але з моменту прийняття відповідного процесуального рішення.

Захисник ОСОБА_11 здійснює захист за призначенням на підставі постанови про залучення захисника для підозрюваних, винесеної слідчим 1 відділення слідчого відділу Управління СБУ в Харківській област ОСОБА_17 .

Враховуючите,що обвинуваченийне втрачаєправо матиадвоката черезнеявку всудове засідання, ухвалою Павлоградського міськрайонного суду Дніпропетровської області від 22 листопада 2023 року обвинуваченим ОСОБА_6 і ОСОБА_7 , кожному, персонально залучено додатково захисників .

Такимчином,судом забезпеченофундаментальне правона захистобвинуваченихОСОБА_5 , ОСОБА_6 і ОСОБА_7 , і захист кожного з них здійснюється окремим захисником.

Захисники булиприсутні підчас судовогопровадження,виявляли активнупозицію стосовнозахисту обвинувачених,приймали участьу допитісвідків тазаявляли пронедопустимість певнихдоказів.Жодного судовогозасідання безучасті захисниківне відбувалося.

На підставі вищевикладеного, суд вважає, що як стороною обвинувачення, так і судом були здійснені всі можливі заходи із забезпечення дотримання прав підозрюваних/обвинувачених під час проведення досудового розслідування та судового провадження.

3.Досліджені судом докази.

3.1.Показання свідка .

Допитаний в судовому засіданні свідок ОСОБА_13 пояснив, що в травні 2022 року він з потерпілим ОСОБА_12 їхав на автомобілі в м. Ізюм. По дорозі їх зупинили троє військових , одягнених в форму російсько армії. Їх обличчя були відкриті. Один був слов`янської зовнішності, а двоє азійської. Ці військові були в нетверезому стані, поводилися зухвало, усі троє мали автомати, які направили на автомобіль, в якому вони потерпілим ОСОБА_12 знаходилися і здійснили постріли в напрямку автомобіля біля коліс і імітували розстріл автомобіля, в якому вони знаходилися. Після цього стали погрожувати ОСОБА_12 , націлили н нього автомат і забрали гроші в сумі 3500 гривень. Вони злякалися, сприйняли погрозу російських військових як реальну і боялися за своє життя, якого російські військові могли позбавили. Згодом вони ОСОБА_12 поскаржилися на тих військових до російської установи - військової комендатури в м. Ізюмі і там встановили їх особи та пообіцяли вжити заходів і повернути їм гроші. Під час досудового розслідування з його участю було проведено впізнання і він на фото вказав осіб, які вчиняли стосовно них протиправні дії.

Свідок ОСОБА_18 пояснила в судовому засіданні, що 16 травня 2022 року її син ОСОБА_12 розповів, що російські військові погрожували йому автоматом і забрали у нього гроші, але подробиці не розказува щоб її не засмучувати .

Свідок ОСОБА_19 суду дав свідчення, в ході яких повідомив , що його син - ОСОБА_12 в травні 2022 року розповів, що троє російських військових погрожували йому автоматами, стріляли в напрямку автомобіля де він перебував з другом ОСОБА_13 і забрали у син гроші .

Потерпілий ОСОБА_19 в судове засіданняне зявився,судом вживалисязаходи дляйого виклику,відповідно до повідомлення уповноваженої особи СБУ , ОСОБА_12 призваний на військову службу до ЗСУ і на даний час місце його перебування не відомо. (т. 1 а.п. 205) Вказану інформацію підтвердили допитані в судовому засіданні батьки обвинуваченого - батько ОСОБА_19 та мати ОСОБА_18 .

3.2.Письмові докази:

Згідно витягу із Єдиного реєстру досудових розслідувань від 17.11.2022 року, внесено відомості про кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1ст. 438 КК Українза №42022220000000471,за фактомвчинення порушеннязаконів тазвичаїв війнив березні2022року натимчасово окупованійчастині територіїм.Ізюма Харківськоїобласті , що виразилосяв погрозахрозстрілу ізавтоматичної зброїта незаконногозаволодіння майномпотерпілого.(т.2а.п. 167)

Відповідно до протоколу пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 22 листопада 2022 року, серед чотирьох осіб монголоїдної раси ,однакового віку і статі, одягнених у військову форму, які мают однаковий головний убір берет з кокардою , свідок ОСОБА_13 упізнав обвинуваченого ОСОБА_6 , військового армії РФ , що 16 травня 2022 року вчиняв психологічне насильство по відношенню до ОСОБА_12 т.1 а.п. 216-218)

Відповідно до протоколу пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 22 листопада 2022 року, свідок ОСОБА_13 серед чотирьох осіб азійської зовнішності ,однакового віку і статі, зовні схожих, упізна обвинуваченого ОСОБА_5 як військового армії РФ , що 16 травня 2022 року вчиняв психологічне насильство по відношенню до ОСОБА_12 (т.1 а.п. 219-221)

Відповідно до протоколу пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 22 листопада 2022 року, серед чотирьох осіб слов`янської зовнішності, однакового віку і статі, зовні схожих, свідок ОСОБА_1 упізнав обвинуваченого ОСОБА_7 , як військового армії РФ , що 16 травня 2022 року вчиняв психологічне насильство по відношенню до ОСОБА_12 (т.1 а.п. 222-224)

Відповідно до протоколу пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 22 листопада 2022 року, ОСОБА_12 серед чотирьох осіб азійської зовнішності ,однакового віку і статі, зовні схожих, упізна обвинуваченого ОСОБА_5 як військового армії РФ , що 16 травня 2022 року погрожував йому автоматом і вимагав віддати гроші (т.1 а.п. 225-227)

Відповідно до протоколу пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 22 листопада 2022 року, ОСОБА_12 серед чотирьох осіб азійської зовнішності ,однакового віку і статі, зовні схожих, упізна обвинуваченого ОСОБА_6 як військового армії РФ , що 16 травня 2022 року погрожував йому автоматом і заволодів його грошовими коштами. (т.1 а.п. 228-230)

Відповідно до протоколу пред`явлення особи для впізнання за фотознімками від 22 листопада 2022 року, ОСОБА_12 серед чотирьох осіб азійської зовнішності ,однакового віку і статі, зовні схожих, упізна обвинуваченого ОСОБА_7 як військового армії РФ , що 16 травня 2022 року погрожував йому автоматом і вимагав віддати гроші. (т.1 а.п. 231-233)

Згідно з протоколом проведення слідчого експерименту від 08 грудня 2022 року, потерпілий ОСОБА_12 на місці показав, як 16 травня 2022 року вони з ОСОБА_13 їхали на автомобілі ІЖ 2717 в м. Ізюм. По дороз їх зупинили троє військових, одягнених в форму російської армії, двоє з яких на вигляд були схожі на якутів, а один слов`янської зовнішності. Вони наставили на них з ОСОБА_13 автомати , погрожувал вбивством і стали стріляти перед колесами автомобіля, були агресивно налаштовані і він сприйняв їх погрози як реальні, боявся за своє життя, тому на їх вимогу віддав гроші 3500 гривень. Ці гроші забрав «якут» після чого їх відпустили і вони поїхали зробити заяву про цей злочин до російської військової комендатури, так як на той час місто Ізюм Харківської області було окуповано військами РФ.

Суд переглянув відеозапис вказаної слідчої дії і переконався, що потерпілий ОСОБА_12 добровільно і без примусу та будь-якого тиску давав свідчення про скоєний стосовно нього злочин і розповідав пр обставини його скоєння. (т. 1 а.п. 234-237)

Протокол проведення слідчого експерименту від 02 грудня 2022 року, зафіксований на відео, відповідно до якого свідок ОСОБА_13 відтворив події , які мали місце за його участю 16 травня 2022 року в м. Ізюм Харківської області. ОСОБА_13 показав на місцевості як троє військових армії РФ наставляли на них з ОСОБА_12 зброю, робили постріли в бік їх автомобіля і заволоділи грошима ОСОБА_12 .

Відповідно допротоколу оглядуречей ідокументів від06грудня 2022року здоданими фототаблицями, оглянутопаперовий конвертз оригіналами документів,які виявленіспівробітниками СБУв будівлі,д буларозташована військовакомендатура РФ.Вказані документипідтверджують звернення ОСОБА_12 з приводунеправомірних дійтрьох військових РФ16травня 2022року.Суд зазначає,що працівникивійськово комендатуриРФ встановилиособи і анкетні таособисті даніобвинувачених обвинувачених ОСОБА_5 , ОСОБА_6 і ОСОБА_7 , як такі, що вчинили злочин стосовно потерпілого ОСОБА_12 . З пояснен обвинувачених вбачається, що усі вони підтверджують факт застосування вогнепальної зброї, насильницьких дій і погроз стосовно потерпілого ОСОБА_12 , при цьому ОСОБА_5 і ОСОБА_7 вказують, що потерпілого гроші в сумі 3500 гривень забрав ОСОБА_6 , а останній це підтвердив. (т. 2 а.п.167-202)

Копія військового квитка № НОМЕР_6 (мова оригіналу военный билет) на ім`я ОСОБА_5 встановлює і підтверджує його особу. (т.2 а.п.203)

Відповідно до інформації НОМЕР_7 прикордонного загону Державної прикордонної служби України, ОСОБА_7 , ІНФОРМАЦІЯ_6 , ОСОБА_5 , ІНФОРМАЦІЯ_7 , ОСОБА_6 , ІНФОРМАЦІЯ_8 продовжуют проходитислужбу в лавахзбройних силРФ ,а саме в НОМЕР_3 окремій мотострілецькійЧервонопрапорній бригаді (в/ч НОМЕР_1)та знаходятьсяза місцем проходження службина територіїРФ.(т.2а.п.240-242)

Аналізуючи вище перелічені докази в їх сукупності, провівши судовий розгляд в межах висунутого обвинувачення, відповідно до обвинувального акту, за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому досліджені всіх обставин кримінального провадження, керуючись законом, оцінюючи кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупністі зібраних доказів з точки зору достатності та взаємозв`язку, а також в сукупності з показаннями потерпілих, суд приходить до висновку, що вказані докази належні, оскільки вони підтверджують існування обставин, що підлягають доказуванню, допустимі, оскільки вони отримані в порядку встановленомуКПК України, достовірні, оскільки фактичні дані отримані з цих доказів, не спростовані жодним іншим доказом наданим сторонами кримінального провадження.

Порушень процесуального законодавства під час цього кримінального провадження, які були б підставою для визнання доказів недопустимими, суд не встановив.

4.Аналіз пред`явленого прокурором обвинувачення.

Прокурором пред`явлено обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч.1 ст. 438 КК України, яка є бланкетною нормою та «міжнародно-правова» бланкетність у кожному конкретному випадку потребує звернення до правил та звичаїв ведення війни, які повинні містити посилання на норми, статті і правила конвенцій, додаткових протоколів до конвенцій або норми звичаєвих правил що наповнюють зміст об`єктивної сторони злочину, передбаченого ст. 438 КК України.

За диспозицією частини 1 ст. 438 КК України законодавець кримінально-караними визначив наступні діяння: 1) жорстоке поводження з військовополоненими 1.2) або цивільним населенням, 2) вигнання цивільного населення для примусових робіт, 3) розграбування національних цінностей на окупованій території, 4) застосування засобів ведення війни, заборонених міжнародним правом, 5) інші порушення законі та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана ВР України, 6) а також віддання наказу про вчинення таких дій.

Отже, стосовно кожного обвинуваченого має бути встановлено елементи міжнародних злочинів, а саме контекстуальні та спеціальні.

Вирішуючи питання про правову кваліфікацію дій обвинувачених ОСОБА_5 , ОСОБА_6 і ОСОБА_7 суд враховує, щовідповідно до вимог частин 1 і 2 статті 2Женевськоїконвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року (надалі Конвенція), ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 03 липня 1954 року, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Згідно з частиною 1 статті 4 Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до частин 1, 2, 3 статті 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Згідно зі статтею 13 Конвенції, положення частини II цієї Конвенції щодо загального захисту населення від деяких наслідків війни стосуються всього населення країн, які перебувають у конфлікті, без будь-якої дискримінації за ознакою, зокрема, раси, національності, релігійних або політичних переконань, і спрямовані на полегшення страждань, спричинених війною.

Відповідно до статей 27, 29 Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ. Сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх представників із цими особами причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Згідно зі статтями 31-33 Конвенції забороняється, зокрема: жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей; застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові досліди, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей. Колективні покарання, так само як і будь-які залякування чи терор, забороняються.

Згідно з вимогами статті 147 Конвенції, серйозні порушення охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричиняють великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров`ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув`язнення особи, що перебуває під захистом, захоплення полонених.

Згідно з преамбулою Додаткового протоколу від 08 червня 1977 року до Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), положення даних конвенцій та цього Протоколу повинні за всіх обставин цілком застосовуватися до всіх осіб, які перебувають під захистом цих документів, без яких-небудь несприятливих відмінностей, що полягають у характері чи походженні збройного конфлікту або у причинах, що висуваються Сторонами в конфлікті чи приписуються їм.

Відповідно до частин 1, 2 статті 51 вказаного Протоколу, цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв`язку з воєнними операціями. З метою здійснення цього захисту, на доповнення до інших застосовуваних норм міжнародного права, за всіх обставин слід додержувати таких норм. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Згідно з частинами 1, 2 ст. 75 зазначеного Протоколу заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: насильство над життям, здоров`ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема катування всіх видів - фізичні чи психічні, тілесні покарання, знущання над людською гідністю, зокрема принижуюче й образливе поводження, погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Женевські конвенції від 12.08.1949 є частиною національного законодавства, застосовними до збройного конфлікту на території України, діючи для України у порядку правонаступництва, як і для РФ. Україна також є стороною усіх Додаткових протоколів до ЖК від 12.08.1949.

Відповідно до п.п. a,b,c ст. 3 Конвенції з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у то у числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто*hors de combat*унаслідок хвороби поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поводяться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії. Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб: a) насилля над життям й особистістю, зокрема вс види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури; b) захоплення заручників; c) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження.

Згідно першого абзацу ст. 27 Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім`ю, їхніх релігійних переконань та обрядів звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Згідно ст. 32 Конвенції високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові досліди, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Згідно першого абзацу ст. 55 Конвенції окупаційна держава зобов`язана за допомогою усіх наявних засобів забезпечувати населення продуктами харчування та медичним матеріалами; зокрема, постачати необхідн продукти харчування, медичні матеріали та інші припаси, якщо ресурсів окупованої території виявиться недостатньо.

Не кожне порушення норм міжнародного гуманітарного права (далі - МГП) свідчитиме про вчинення воєнного злочину, оскільки таке порушення має становити його «серйозність».

Ознака вчинення дій, що вважаються серйозними порушеннями норм МГП становить:

грубе порушення норм договірного права (конвенцій й протоколів до них, а також грубі порушення звичаєвих норм МГП);

такі дії мають посягати на найважливіші принципи МГП, тобто порушувати норму, яка передбачає захист найважливіших цінностей, при цьому його наслідки повинні бути трагічними для жертви;

такі дії можуть вважатися воєнними злочинами незалежно від настання наслідків.

МГП спеціально призначене для регулювання збройних конфліктів. Як таке, воно містить детальні положення, що регулюють засоби та методи ведення бойових дій, а також захист осіб та об`єктів, які потрапили під владу сторони, що воює. Щойно виникає збройний конфлікт, будь-які дії, вчинені з причин, пов`язаних із цим конфліктом, повинні відповідати МГП.

Поняття збройного конфлікту відсутнє у договірному міжнародному праві. Втім, послуговуються поняттям, яке було визначено рішенням Апеляційної палати Міжнародного трибуналу для колишньої Югославі (далі - МТКЮ) у справі «The Prosecutor v. Dusko Tadic» від 02.10.1995, у пункті 70 якого говориться про те, що збройний конфлікт існує тоді, коли має місце застосування збройної сили між Державами або тривале збройне насильство між урядовими силами та організованими збройними групами, або між такими групами в межах Держави. Міжнародне гуманітарне право застосовується з моменту початку таких збройних конфліктів і виходить за межі припинення військових дій, поки не буде укладено мир; або, у випадку внутрішніх конфліктів, допоки не буде досягнуто мирного врегулювання конфлікту. До цього моменту міжнародне гуманітарне право продовжує застосовуватися на всій території ворогуючих Держав або, у випадку внутрішніх конфліктів, на всій території, яка перебуває під контролем однієї сторони, незалежно ві того, чи відбуваються там фактичні бойові дії чи ні.

Міжнародний характер збройного конфлікту обумовлюється тим, що він відбувається між Високими Договірними Сторонами Женевських конвенцій 1949 року, якими можуть бути лише держави.

Спільна ст. 2 для Женевських конвенцій 1949 року передбачає, що Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни.

Сьогодні вважається, що міжнародний збройний конфлікт виникає з того моменту, коли держава використовує збройні сили проти іншої держави, незалежно від причин чи інтенсивності протистояння, і незалежно від того, чи офіційно оголошено чи визнано політичний стан війни.

Існування міжнародного збройного конфлікту визначається, передусім, тим, що насправді відбувається.

Суд вважає, поза сумніву той факт, що обвинувачені ОСОБА_7 , ОСОБА_5 і ОСОБА_6 , розуміли факту незаконного перетину нами державного кордону України, свою участь у військовій агресії проти України враховуючи показання потерпілого ОСОБА_12 , що обвинувачені ОСОБА_7 , ОСОБА_5 , і ОСОБА_20 перебували у військовій формі, зі зброєю. Прокурором суду надані письмові докази перебування обвинувачених у складі збройних сил Російської Федерації , де обвинувачені ОСОБА_7 , ОСОБА_5 , і ОСОБА_20 особисто в письмових поясненнях зазначають, що з 02 квітня 2022 року знаходяться в Харківській області в Україні, де разом з іншими військовослужбовцями РФ виконують завдання спеціальної військової операції.

Положеннями Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 закріплений статус осіб, які перебувають під захистом, та яким має бути поводження з ними, зокрема містяться положення спільні для територій сторін конфлікту та для окупованих територій.

Так, статтею 27 передбачено, що особи, які перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу до своєї честі, права на сім`ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Сторона конфлікту, під владою якої є особи, які перебувають під захистом, як говорить про це стаття 29, відповідає за поводження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особисто відповідальності з таких представників.

Особами, що перебувають під захистом ЖК IV від 12.08.1949, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційно держави, громадянами яких вони не є (ст. 4).

Відповідно до абз. 1 ст. 4 ЖК IV від 12.08.1949 особами, які перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Як встановлено судом, потерпілий ОСОБА_12 є цивільною особою , він є некомбатантом і не був учасником збройного конфлікту, а тому знаходився під захистом зазначених норм міжнародного права.

Будь яких доказів того, що привласнення майна потерпілого з боку обвинувачених було виправдано військовою необхідністю, а потерпілий ОСОБА_12 брав в активній чи пасивній формі участь в бойових діях належав до складу збройних сил України, або склав зброю, учасниками судового провадження не надано, а тому суд вважає поза розумним сумнівом перебування потерпілого ОСОБА_12 зі статусом захищено особи у складі цивільного населення.

Показання потерпілого ОСОБА_12 під час досудового розслідування, показання свідка ОСОБА_13 в судовому засіданні суд вважає послідовними та логічними, суттєвих відмінностей їх показань від наведеного обвинувачення не встановлено.

Обвинувачені ОСОБА_7 , ОСОБА_5 , і ОСОБА_20 на час вчинення інкримінованого їм діяння, відповідно до норм міжнародного гуманітарного права, були комбатантами, тобто законними учасникам міжнародного збройного конфлікту, а тому вони не можуть нести індивідуальну кримінальну відповідальність лише за факт участі у збройному конфлікті. Водночас відповідно до частини 2 статті 44 Додаткового протоколу від 08 червня 1977 року до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, всі комбатанти зобов`язані додержуватись норм міжнародного права, застосовуваного в період збройних конфліктів, і таким чином за воєнні злочини, які є прямим порушенням норм міжнародного гуманітарного права, комбатанти несуть індивідуальну кримінальну відповідальність.

Факт співучасті обвинувачених підтверджується тим, що їх загальні дії були узгодженими , про що свідчить їх поведінка і спільні узгоджені дії нападу і імітації розстрілу цивільного автомобіля потерпілого ОСОБА_12 , залякування, психологічного тиску і заволодіння грошовими коштами потерпілого.

Під час судового розгляду не встановлено жодних фактів, які б свідчили, що обвинувачені діяли під фізичним чи психічним примусом з боку осіб, які представляли іноземну державу РФ.

Таким чином, суд вважає, що сторона обвинувачення довела за відсутності вагомих підстав для сумніву, що обвинувачені ОСОБА_7 , ОСОБА_5 , і ОСОБА_20 вчинили напад на об`єкт, яким була окрема цивільна особа ОСОБА_12 , яка не брала безпосередньої участі у бойових діях, про що обвинувачені знали достовірно.

Підсумовуючи вищевикладене, суд вважає, що діяння, яке вчинене обвинуваченими ОСОБА_7 , ОСОБА_5 , і ОСОБА_20 , становить серйозне порушення міжнародного гуманітарного права, прокурор надав суду істотні докази та достатні пояснення стосовно обставин порушення законів та звичаїв війни обвинуваченими, суд, дотримуючись вимогст. 94 КПК України, за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, керуючись законом, оцінивши кожен доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупніст зібраних доказів - з точки зору достатності та взаємозв`язку, вважає, що винуватість обвинувачених у вчиненні злочину доведеною, що ніяк не можна вважати припущенням суду, а є сукупністю вагомих підста для прийняття відповідного процесуального рішення.

5. Призначення покарання.

Обставин, які згідно статті 66 КК України пом`якшують покарання обвинувачених ОСОБА_5 , ОСОБА_6 і ОСОБА_7 ,судом не встановлено.

Обставинами, які згідно статті 67 КК України обтяжують покарання обвинувачених ОСОБА_5 , ОСОБА_6 і ОСОБА_7 , кожного, є вчинення кримінального правопорушення з використанням умов воєнного стану групою осіб за попередньою змовою та вчинення кримінального правопорушення особами, що перебувають у стані алкогольного сп`яніння.

В пункті 1 Постанови Пленуму Верховного суду України «Про практику призначення судами кримінального покарання» № 7 від 24 жовтня 2003 року звернута увагу судів на те, що вони при призначенні покарання в кожному випадку і щодо кожного підсудного, який визнається винним у вчиненні злочину, мають суворо додержувати вимог статті 65 КК стосовно загальних засад призначення покарання, оскільки саме чере останні реалізуються принципи законності, справедливості, обґрунтованості та індивідуалізації покарання.

Згідно з практикою Європейського суду з прав людини, суд своїм рішенням повинен забезпечити не тільки права обвинуваченого, а й високі стандарти охорони загальносуспільних прав та інтересів. Забезпечення таких стандартів, як підкреслює Європейський суд з прав людини, вимагає від суду більшої суворості в оцінці порушень цінностей суспільства.

Судом приризначенні покараннявраховуються вимогистатті 50КК України,що метоюпокарання єне тількикара,а такожвиправлення засудженого,а такожзапобігання вчиненнянови кримінальнихправопорушень.Виходячи ізвказаних вимогзакону особі,яка вчинилакримінальне правопорушення,має бутипризначено покарання,необхідне йдостатнє дляїї виправленнята попередженнянови кримінальнихправопорушень.

За такихобставин ,за відсутністюпом`якшуючих обставин,наявність обтяжуючихобставин уОСОБА_5 , ОСОБА_6 і ОСОБА_7 ,враховуючи ступіньтяжкості вчиненогоним кримінальногоправопорушення,демонстрації почуттявпевненості убезкарності,невиправданого психологічногонасильства і агресіїстосовно потерпілого цивільноїособи ,осіб винних-те,що вчиненеобвинуваченим кримінальнеправопорушення єзлочином протимиру,безпеки людствата міжнародногоправопорядку,порушення законіві звичаївведення війни,становить значнунебезпеку длясвітового правопорядкута мирногоспівіснування людствана планеті, з оглядуна їхзневагу донорм міжнародногогуманітарного права , суд вважає за необхідне призначити покарання в межах санкції частини 1 статті 438 КК України у вигляд позбавлення волі.

На думку судутаке покарання перебуває у справедливому співвідношенні із тяжкістю та обставинами скоєного і особою винного, адже справедливість розглядається як властивість права, виражена, зокрема, в рівному юридичному масштабі поведінки й у пропорційності юридичної відповідальності вчиненому порушенню, і призначення такого покарання буде відповідати принципу необхідності і достатності дл виправлення обвинуваченого і є дотриманням судом принципів «рівних можливостей» та «справедливого судового розгляду», встановлених ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та не суперечить практиці Європейського Суду з прав людини та нормам кримінального законодавства України.

Запобіжнийзахід обвинуваченимОСОБА_5 , ОСОБА_6 і ОСОБА_7 не обирався.

Цивільний позов у кримінальному провадженні не заявлено.

Речові докази у цьому кримінальному провадженні відсутні.

Процесуальні витрати у цьому кримінальному провадженні відсутні.

Керуючись статтями94,135,139,297-1,297-5,323,368,370,374 КПК України, суд, -

У Х В А Л И В :

ОСОБА_5 визнати винним у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2ст.28,ч. 1 ст. 438 КК України, та призначити покарання у виді 12 (дванадцяти) років позбавлення волі.

Строк відбування покарання **ОСОБА_5** рахувати з дня його фактичного затримання в порядку виконання даного вироку.

ОСОБА_6 визнати винним у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2ст.28,ч. 1 ст. 438 КК України, та призначити покарання у виді 12 (дванадцяти) років позбавлення волі.

Строк відбування покарання **ОСОБА_6** рахувати з дня його фактичного затримання в порядку виконання даного вироку.

ОСОБА_7 визнати винним у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2ст.28,ч. 1 ст. 438 КК України, та призначити покарання у виді 12 (дванадцяти) років позбавлення волі.

Строк відбуванняпокарання **ОСОБА_7** рахувати з дня його фактичного затримання в порядку виконання даного вироку.

Судові витрати і речові докази відсутні.

Цивільний позов не заявлено.

Вирок може бути оскаржений в апеляційному порядку до Дніпровського апеляційного суду шляхом подачі апеляційної скарги через Павлоградський міськрайонний суд Дніпропетровської області протягом тридцяти днів з дня його проголошення.

Вирок суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо таку скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги вирок суду, якщо його не скасовано, набирає законної сили після ухвалення рішення судом апеляційної інстанції.

Копію вироку суду негайно після його проголошення вручити захисникам, потерпілому та прокурору.

Учасники судового провадження мають право отримати в суді копію вироку суду.

Повідомлення про ухвалений вирок опублікувати на офіційному веб-сайті Павлоградського міськрайонного суду Дніпропетровської області та в засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження українською та російською мовами.

Головуючий суддя ОСОБА_1

Судді : ОСОБА_2

ОСОБА_3